

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

25 юли 2002 година*

„Обжалване – Регламент (ЕО) № 1638/98 – Обща организация на пазара на масла и мазнини – Иск за отмяна – Лично засегнато лице – Ефективна съдебна защита – Допустимост”

По дело C-50/00 P

Unión de Pequeños Agricultores, със седалище в Мадрид (Испания), за което се явяват г-н J. Ledesma Bartret и г-н J. Jiménez Laiglesia y de Oñate, abogados, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

с предмет жалба, подадена срещу Определение на Първоинстанционния съд на Европейските общности (трети състав) от 23 ноември 1999 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет (T-173/98, Recueil, стр. II-3357), за отмяна на това определение.

като другите страни в производството са:

Съвета на Европейския съюз, за който се явява г-н I. Díez Paña, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

подпомаган от

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н J. Guerra Fernández и г-жа M. Condou-Durande, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна в производството по обжалване,

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н P. Jann, г-жа F. Macken, г-жа N. Colneric, г-н S. von Bahr (председатели на състав), г-н C. Gulmann (докладчик), г-н D. A. O. Edward, г-н A. La Pergola, г-н J.-P. Puissochet, г-н M. Wathelet, г-н R. Schintgen, г-н V. Skouris и г-н J. N. Cunha Rodrigues, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs,

* Език на производството: испански.

секретар: г-жа D. Louterman-Hubeau, началник на отдел,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Unión de Pequeños Agricultores, за което се явява адв. J. Jiménez Laiglesia y de Oñate, на Съвета, за който се явява г-н I. Díez Pata и на Комисията, за която се явяват г-н J. Guerra Fernández и г-жа M. Condou-Durande, в съдебното заседание от 6 ноември 2001 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 март 2002 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, получена в секретариата на Съда на 16 февруари 2000 г., Unión de Pequeños Agricultores подава жалба, по силата на член 49 от Статута ЕО на Съда на Европейските общности, срещу Определение на Първоинстанционния съд от 23 ноември 1999 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, T-173/98, Recueil, стр. II-3357 (наричано по-нататък „оспорваното определение“), с което този съд отхвърля искова молба за частична отмяна на Регламент (ЕО) № 1638/98 на Съвета от 20 юли 1998 г. за изменение на Регламент № 136/66/ЕИО относно създаването на обща организация на пазара на масла и мазнини (ОВ L 210, стр. 32; наричан по-нататък „оспорвания регламент“).

Правна уредба

2. На 22 септември 1966 г. Съветът приема Регламент № 136/66/ЕИО относно създаването на обща организация на пазара на мазнини и масла (ОВ 1966 г., 172, стр. 3025). По-специално, този регламент създава обща организация на пазарите от сектора на маслиновото масло, структурирана около система на гарантирани цени и помощи за производството. В последствие са направени няколко изменения в механизмите, установени от Регламент № 136/66. Така изменена, общата организация на пазарите на маслинови масла предвижда режими на интервенционни цени, помощи за производството, подпомагане на консумацията и съхранение, както и внос и износ.

3. На 20 юли 1998 г. Съветът приема оспорвания регламент, който реформира, по-специално общата организация на пазарите на маслиново масло: за тази цел се дерогира предишния интервенционен режим и се заменя от режим за подпомагане на частните договори за съхранение. Подпомагането на консумацията и специфичното подпомагане на малките производители са спрени. Стабилизиращият механизъм за помощи за производството, основан на максимално гарантирано количество за цялата Общност е изменен, като упоменатото количество се разпределя между държавите-членки производителки под формата на национални гарантирани количества. На последно място,

маслиновите насаждения, засадени след 1 май 1998 г., остават лишени, освен в случай на изключение, от всякакви бъдещи режими за подпомагане.

Производство пред Първоинстанционния съд и оспорваното определение

4. С искова молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 20 октомври 1998 г., Unión de Pequeños Agricultores, професионално сдружение, което обединява и защитава интересите на малки испански земеделски предприятия и което има юридическа правосубектност съгласно испанското право, завежда по силата на член 173, алинея четвърта от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 230, алинея четвърта ЕО), иск за отмяна на оспорвания регламент, с изключение на режима за подпомагане за трапезни маслини.

5. С отделен документ, получен в секретариата на Първоинстанционния съд на 23 декември 1998 г., Съветът прави възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

6. С оспорваното определение Първоинстанционният съд приема посоченото възражение за недопустимост и прогласява очевидната недопустимост на исковата молба.

7. Първо, Първоинстанционният съд посочва в точка 34 от оспорваното определение, че съгласно установената съдебна практика, член 173, алинея четвърта от Договора позволява на частноправните субекти да оспорват всяко решение, което, независимо дали под формата на регламент, засяга същите пряко и лично и критерият за разграничение между регламент и решение е дали въпросната мярка е с общ обхват или не. Първоинстанционният съд прави извода в точка 44 от посоченото определение, че оспорваният регламент по своето естество и обхват има нормативен характер и не представлява решение по смисъла на член 189 от Договора за ЕО (понастоящем член 249 ЕО).

8. На второ място, Първоинстанционният съд посочва в точка 45 от оспорваното определение, че при определени обстоятелства, дори ако нормативен акт се прилага общо по отношение на заинтересовани икономически оператори, той може да засяга лично някои от тях и, следователно, акт на Общността може да има нормативен характер и, по отношение на определени оператори да има характер на решение. Първоинстанционният съд посочва:

- в точка 46 от оспорваното определение, че „(за) целта обаче, физическите или юридическите лица трябва да могат да докажат, че са засегнати от въпросния акт по причина на определени качества, които са присъщи на тях, или по причина на фактически обстоятелства, които ги диференцират от които и да са други лица (...)” и,

- в точка 47 от същото определение, че освен това иски, заведени от сдружения, могат в този контекст да бъдат допустими поне в ситуации, в които законова

разпоредба изрично предоставя на професионални сдружения поредица от процесуални правомощия, когато сдружението представлява интересите на предприятия, които сами по себе имат право да инициират производство и когато сдружението е индивидуално разграничено под въздействието на оспорен акт по отношение на неговите собствени интереси като сдружение, по-специално на акт, отмяната на който се търси, е засегнала неговото положение на договарящ.

9. В настоящия случай Първоинстанционният съд поддържа в точка 48 от оспорваното определение, че жалбоподателят не може да се позове на никое от тези три положения, за да обоснове допустимостта на своя иск.

10. В това отношение, Първоинстанционният съд отбелязва, по-специално в точка 50 от оспорваното определение, че „ищецът не е доказал, че неговите членове са засегнати от оспорвания регламент по причина на определени качества, които са присъщи на тях, или по причина на фактически обстоятелства, които ги диференцират от които и да са други лица. В този смисъл достатъчно е да се отбележи, че фактът, че в момента на приемане оспорваният регламент засяга тези членовете на жалбоподателя, които тогава оперират на пазара на маслиново масло и, при някои обстоятелства, кара някои от тях да преустановят дейност, не може да разграничи тези членове от всички други оператори в Общността, тъй като те са в обективно определено положение, съпоставимо с това на всеки друг оператор, който навлиза на този пазар в този или бъдещ момент. (...) Оспорваният регламент засяга членовете на жалбоподателя само въз основа на тяхното обективно качество на оператори, които действат на този пазар, по същия начин, както всички други оператори, които действат на него.”

11. Първоинстанционният съд посочва още, в точки 53 – 55 от оспорваното определение, че жалбоподателят не може действително да твърди, в подкрепа на допустимостта на своя иск, че оспорваният регламент засяга някои от неговите специфични интереси, и поддържа, в точка 58 от това определение, че жалбоподателят не е индивидуализиран по силата на някои от критериите, установени от съдебната практика за допустимостта на иск за отмяна, предявен от сдружение.

12. На последно място, Първоинстанционният съд разглежда последния довод на жалбоподателя, с който последният доказва, че лично е засегнат от разпоредбите на оспорвания регламент, а именно, че съществува риск да не получи ефективна съдебна защита. В това отношение, той заявява:

„61. Доводът, изведен от липсата на ефективна съдебна защита, представлява липса на правни средства за защита в националното право, които да позволяват при необходимост, да се прегледа законосъобразността на оспорвания регламент посредством преюдициално запитване на основание член 177 от Договора за (ЕО (понастоящем член 234 ЕО)).

62. В тази връзка трябва да се отбележи, че принципът на равнопоставеност на всички лица, субекти на правото на Общността, по отношение на условията за достъп до съдия на Общността посредством иск за отмяна изисква тези условия да не зависят от конкретните обстоятелства на съдебната система на всяка държава-членка. В тази връзка трябва още да се уточни, че съгласно принципа на лоялно сътрудничество, прогласен в член 5 от Договора за ЕО (понастоящем член 10 ЕО), държавите-членки са длъжни да допринасят за цялостния характер на системата от правни средства за защита и процедури, установени от Договора за ЕО, за да позволят на съдията на Общността да прави преглед на законосъобразността на актове, приети от институциите на Общността (вж. по този въпрос Решение от 23 април 1986 г. по дело *Les Verts*/Парламент 294/83, *Recueil*, стр. 1339), точка 23).

63. Тези фактори обаче не могат да обосноват отклонението на Първоинстанционния съд от системата от правни средства за защита, установена с член 173, алинея четвърта от Договора, както тя се тълкува от съдебната практика, и преминаването на границите на неговите правомощия, дадени от тази разпоредба.

64. Освен това, жалбоподателят не може да се позове на евентуалната продължителност на производството като довод на основание член 177 от Договора. Това обстоятелство не може да оправдае изменение в системата от правни средства за защита и процедури, установена от членове 173, 177 и 178 от Договора за ЕО (понастоящем член 235 ЕО), която има за цел да предостави на Съда правомощието да извършва преглед на законосъобразността на актове на институциите. В никакъв случай такъв довод не може да позволи постановяването за допустимостта на иск за отмяна, предявен от физическо или юридическо лице, което не отговаря на условията, предвидени в член 173, алинея четвърта от Договора (Определение на Съда на Европейските общности от 24 април 1996 г. по дело *CNRAAP/Съвет C-87/95 P*, *Recueil*, стр. I-2003, точка 38).”

13. Предвид тези съображения Първоинстанционният съд заявява в точка 65 от оспорваното определение, че жалбоподателят не може да се счита за лично засегнат от оспорвания регламент и че тъй като едно от изискванията за допустимост, предвидени в член 173, алинея четвърта от Договора, не е изпълнено, то не е необходимо да се разглежда дали той е непосредствено засегнат от този регламент.

Жалбата

14. Със своята жалба жалбоподателят твърди, че Съдът трябва:

- да отмени оспорваното определение;
- да постанови, че неговият основен иск е допустим и да върне делото обратно на Първоинстанционния съд, който да се произнесе по същество.

15. Съветът твърди, че Съдът трябва:

- да постанови, че жалбата е очевидно недопустима или като алтернатива, че е очевидно неоснователна;

- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

16. С Определение на Председателя на Съда от 12 септември 2000 г. Комисията получава разрешение да встъпи в подкрепа на твърденията на Съвета.

17. В подкрепа на своята жалба жалбоподателят се позовава на четири правни основания.

18. Първо, той твърди, че в точка 61 от оспорваното определение Първоинстанционният съд неправилно тълкува довода, изведен от липса на съдебна защита в случай на недопустимост на неговата искова молба. Той не основава този довод на простата липса на правни средства в националното право, а на факта, че постановяването на недопустимост в настоящия случай не спазва изискването за ефективност, която е прикрепена към основното право, на което се прави позоваване. Второ, жалбоподателят твърди, че мотивирането на оспорваното определение е недостатъчно, тъй като определението не разглежда фактическите и правни доводи, изложени в неговата искова молба и в неговите коментари относно възражението за недопустимост, а просто в точка 64 избира един от тези доводи, които освен това възпроизвежда неправилно. Трето, жалбоподателят твърди, че точка 62 от това определение е противоречива. В тази връзка, той твърди, че ако принципът на лоялно сътрудничество изисква създаването на средство в националното право, което позволява, при необходимост, отправяне на преюдициално запитване относно законосъобразността на акт на Общността, спазването на правото на частноправния субект на ефективна съдебна защита всъщност не зависи от конкретните обстоятелства на съдебната система на всяка държава-членка. Четвърто, жалбоподателят твърди, че с неразглеждането в настоящия случай на допустимостта на исквата молба, което предполага, предвид всички фактически и правни елементи, нарушение на основното право на ефективна съдебна защита, оспорваното определение нарушава основно право, което е част от правния ред на Общността.

По допустимостта на жалбата

19. Подобно на Комисията, Съветът предявява иск за очевидна недопустимост на жалбата поради това, че жалбоподателят няма правен интерес от инициране на производство. Всички доводи на Първоинстанционния съд за доказване, че ефективната съдебна защита е *obiter dictum*, тъй като истинската причина за недопустимост на иска, както се посочва в точка 65 от оспорваното определение, е че жалбоподателят не спазва едно от изискванията за допустимост, предвидено в член 173, алинея четвърта от Договора. Макар националното право да не предоставя никаква възможност за инициране на производство пред съдилищата, съдията на Общността трябва да продължи да прилага тази разпоредба на Договора

и да проверява дали са изпълнени изискванията за допустимост, които последният постановява.

20. Следователно, за да бъде допустим на първа инстанция, жалбоподателят е трябвало да се основе своя иск на причината, че оспорваното определение нарушава член 173, алинея четвърта от Договора и, по-специално, че той е лично засегнат от оспорвания регламент, а не на евентуалната липса на ефективна съдебна защита, което, при актуалното състояние на устройството на Общността, във всеки случай, не може да доведе до допустимост на този иск.

21. В това отношение трябва да се припомни, че наличието на интерес на жалбоподателя от инициране на производство по обжалване предполага вероятност обжалването, при успех, да облагодетелства страната, която е подала жалбата (Решение от 13 юли 2000 г. по дело Парламент/Richard C-174/99 P, Recueil, стр. I-6189, точка 33).

22. Оспорваното определение отхвърля като недопустима исковата молба на жалбоподателя пред Първоинстанционния съд.

23. Ако обжалването е успешно, жалбоподателят ще има сигурни облаги, тъй като неговата искова молба ще може да бъде разгледана по същество. Въпросът дали твърдяното право на ефективна съдебна защита може, при определени обстоятелства, да направи допустим иск за отмяна на регламент, заведен от физическо или юридическо лице, касае същността на жалбата и във всеки случай, не може да предреши въпроса дали жалбоподателят има интерес от инициране на производство по обжалване.

24. При тези обстоятелства жалбата трябва да се постанови за допустима.

По основателността на жалбата

Доводи на страните

25. Със своите четири правни основания, които е подходящо да се разгледат съвместно, жалбоподателят твърди по същество, че отхвърлянето на неговата искова молба като недопустима, доколкото се основава на разсъждението, изложено в точки 61 до 64 от оспорваното определение, нарушава неговото право на ефективна съдебна защита на неговите собствени интереси или тези на неговите членове.

26. Според жалбоподателя оспорваните разпоредби на оспорвания регламент, който премахва интервенционния режим, подпомагането на консумацията и подпомагането на малките производители, не изисква никакво национално законодателство и не налага предприемане на никакви мерки от испанските органи. Жалбоподателят твърди, че тъй като испанската правна система не дава възможност за искане на отмяна на национален акт, основан на оспорваните

разпоредби, възможността да се постави преюдициален въпрос за преценка на тяхната законосъобразност, следователно е изключена. Освен това жалбоподателят или неговите членове дори не могат да нарушат такива разпоредби, за да могат по този начин да оспорват законосъобразността на всякаква санкция, която евентуално ще бъде наложена спрямо тях.

27. Жалбоподателят твърди, че като не разглежда дали предвид обстоятелствата по случая, постановяването на недопустимостта на исковата молба за частичната отмяна на оспорвания регламент, не води до нарушаване на ефективността на правото на съдебна защита на жалбоподателя, оспорваното определение нарушава основно право, което представлява част от правния ред на Общността.

28. Жалбоподателят твърди, че правото на ефективна съдебна защита изисква точно разглеждане на конкретните обстоятелства по делото. По негово мнение, право не може да бъде наистина ефективно, освен ако не се разгледа неговата ефективност на практика. Всъщност упоменатият преглед обезателно налага и анализ на това дали в конкретния случай съществува алтернативно правно средство за защита. В тази връзка, жалбоподателят се позовава на точки 32 и 33 от Решение по дело *Greenpeace Council и др./Комисия C-321/95 P, Recueil*, стр. I-1651, които според него потвърждават, че липсата на правно средство за защита в националното право дава възможност за постановяване на допустимостта на иск за отмяна по силата на член 173, алинея четвърта от Договора.

29. Съветът и Комисията твърдят по същество, че във всеки случай жалбата е очевидно неоснователна, тъй като няма разпоредба в член 173, алинея четвърта от Договора, според която липсата на достъп до правно средство за защита в националното право да представлява критерий или обстоятелство, което може да оправдае допустимостта на пряк иск за отмяна, предявен от физическо или юридическо лице срещу акт на Общността с общ обхват. Единственият значим критерий е дали жалбоподателят е непосредствено и лично засегнат от оспорвания акт. Жалбата не разглежда въпроса дали жалбоподателят е лично и пряко засегнат, а просто препраща към анализа на Първоинстанционния съд на доводите, изложени по въпроса за ефективната съдебна защита.

30. Съветът и Комисията припомнят в допълнение, че Договорът установява цялостна система от правни средства за защита, предназначени да подпомогнат Съда при прегледа на законосъобразността или действителността на актове на институциите и, по-специално, на актове с общ обхват. Според Комисията, несъмнено е, че държава-членка, която прави изключително трудно или дори невъзможно поставянето на преюдициален въпрос, нарушава основното право на ефективна съдебна защита и така не изпълнява своето задължение за лоялно сътрудничество, предвидено в член 5 от Договора. Обаче, дори в този случай такова нарушение не може да се прекрати с изкривяването на значението на член 173, алинея четвърта от Договора. И обратно, трябва да се инициира производството за нарушение срещу въпросната държава-членка в съответствие с член 226 ЕО.

31. Комисията изтъква още, че тя не разбира как жалбоподателят може да твърди, че испанското право не предвижда правно средство за иск срещу оспорвания регламент. Комисията напомня, че регламентът е задължителен акт, който пряко дава права и задължения на частноправните субекти, така че всяко нарушение на неговите разпоредби може да бъде оспорено пред националните съдилища. В испанското право, както несъмнено и в други правни системи на държавите-членки, администрацията трябва да взема решения по иски молби, подадени от засегнатите лица. Ако след определен срок компетентните органи не заемат позиция по тези иски молби, мълчанието се третира като отрицателен отговор или, при определени обстоятелства, като положителен отговор, което позволява иницирирането на производство, в случай че авторът на исковата молба не е удовлетворен от получения отговор. След иницириране на съдебното производство нищо не пречи частноправния субект да се позове на всички норми на правото на Общността и да направи преюдициално запитване на основание член 234 ЕО относно тълкуването или законосъобразността на оспорения акт.

Съображения на Съда

32. Предварително трябва да се отбележи, че жалбоподателят не оспорва заключението на Първоинстанционния съд в точка 44 от оспорваното определение, че оспорваният регламент има общ обхват. Той не оспорва и заключението в точка 56 от това определение, че специфичните интереси на жалбоподателя не са засегнати от оспорвания регламент или заключението в точка 50 от това определение, че неговите членове не са засегнати от оспорвания регламент по причина на определени качества, които са присъщи на тях, или по причина на фактически обстоятелства, които ги диференцират от които и да са други лица.

33. При тези обстоятелства, необходимо е да се разгледа дали жалбоподателят като представител на интересите на своите членове, при все това има право в съответствие с член 173, алинея четвърта от Договора да предяви иск за отмяна на оспорвания регламент единствено въз основа на факта, че правото на ефективна съдебна защита изисква това, а липсва всякакво правно средство за защита пред националните съдилища.

34. Трябва да се припомни, че съгласно член 173, алинея втора и трета от Договора, Съдът има правомощието да се произнася по иски, предявени от държава-членка, от Съвета или от Комисията, за некомпетентност, за нарушение на съществени процесуални изисквания, за нарушение на Договора или на всяка правна норма във връзка с неговото приложение, или за злоупотреба с власт или, за целите на защитата на техните прерогативи, от Европейския парламент, от Сметната палата и от Европейската централна банка. В съответствие с член 173, алинея четвърта, „(всяко) физическо или юридическо лице може при еднакви условия, да иницирира производство срещу решение, което адресирано до него или срещу решение, което, независимо че под формата на регламент или решение е адресирано до друго лице, пряко и лично засяга първото лице.”

35. Така в рамките на член 173 от Договора, регламент, като акт с общ обхват, не може да се оспорва от други физически или юридически лица различни от институциите, Европейската централна банка и държавите-членки (вж. в този смисъл Решение от 6 март 1979 г. по дело *Simmenthal/Комисия*, 92/78, *Recueil*, стр. 777, точка 40).

36. Обаче акт с общ обхват като регламент може при определени обстоятелства лично да засяга определени физически или юридически лица и така да има характеристиките на решение спрямо тях (вж. по-специално Решение от 16 май 1991 г. по дело *Extramet Industrie/Съвет*, C-358/89, *Recueil*, стр. I-2501, точка 13; Решение от 18 май 1994 г. по дело *Codorniu/Съвет*, C-309/89, *Recueil*, стр. I-1853, точка 19, и Решение от 31 май 2001 г. по дело *Sadam Zuccherifici и др./Съвет*, C-41/99 P, *Recueil*, стр. I-4239, точка 27). Това се наблюдава когато въпросната мярка засяга отделни физически или юридически лица по причина на определени качества, които са присъщи на тях, или по причина на фактически обстоятелства, които ги диференцират от които и да са други лица и индивидуализира последните по същия начин като адресата (вж., по-специално, Решение от 15 юли 1963 г. по дело *Plaumann/Комисия*, 25/62, *Recueil*, стр. 197, 223 и Решение от 22 ноември 2001 г. по дело *Nederlandse Antillen/Съвет*, C-452/98, *Recueil*, стр. I-8973, точка 60).

37. Ако това условие не е изпълнено, никое физическо или юридическо лице при никакви обстоятелства няма право да предяви иск за отмяна на регламент (вж. в тази връзка упоменатото по-горе Определение по дело *CNRAAP/Съвет*, точка 38).

38. При все това, Европейската общност е общност, основана на правото, в която институциите подлежат на съдебен контрол по съответствието на техните актове с Договора и с общите принципи на правото, които включват основните права.

39. Следователно, частноправните субекти имат правото на ефективна съдебна защита на правата, изведени от правния ред на Общността, и правото на такава защита е един от общите принципи на правото, които произтичат от общите за държавите-членки конституционни традиции. Това право е въплътено и в членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (вж., по-специално, Решение от 15 май 1986 г. по дело *Johnston*, 222/84, *Recueil*, стр. 1651, точка 18, и Решение от 27 ноември 2001 г. по дело *Комисия/Австрия*, C-424/99, *Recueil*, стр. I-9285, точка 45).

40. От една страна с член 173 и член 184 (понастоящем член 241 ЕО), и от друга с член 177, Договорът установява цялостна система от средства и процедури, които осигуряват съдебния преглед на законосъобразността на актове на институциите, и поверява този преглед на съдията на Общността (вж. в този смисъл Решение от 23 април 1986 г. по дело *Les Verts/Парламент*, 294/83, *Recueil*, стр. 1339, точка 23). В съответствие с тази система, когато физически или юридически лица не могат по причина на условията за допустимост, предвидени в член 173, алинея четвърта от Договора, пряко да оспорят актовете на Общността с общ обхват, те могат,

съобразно случая, или косвено да пледират незаконосъобразността на такива актове пред съдия на Общността съответствие с член 184 от Договора или пред националните съдилища, които, тъй като нямат правомощия да постановят недопустимостта на тези актове (вж. Решение от 22 октомври 1987 г. по дело Foto-Frost, 314/85, Recueil, стр. 4199, точка 20), да направят преюдициално запитване до Съда относно законосъобразността.

41. Така, държавите-членки трябва да установят система от правни средства за защита и процедури, която гарантира спазване на правото на ефективна съдебна защита.

42. В този контекст в съответствие с принципа на лоялно сътрудничество, предвиден в член 5 от Договора, националните съдилища са длъжни да тълкуват и да прилагат, доколкото е възможно, националните процедурни правила, които уреждат упражняването на правото на иск по начин, който позволява оспорването от физически и юридически лица пред съдилищата на законосъобразността на всяко решение или друга национална мярка по прилагането спрямо тях на акт на Общността с общ обхват, като се позовават на незаконосъобразността на такъв акт.

43. Както посочва генералният адвокат в точки 50 – 53 от своето заключение, не може да се приеме тълкуване на системата от правни средства за защита, като направеното от жалбоподателя, в смисъл че пряк иск за отмяна пред съдия на Общността е налице, когато може да се докаже, след съответното разглеждане от съдията на Общността на националните процесуални правила, че тези правила не позволяват на частноправния субект да инициира производство за оспорване на законосъобразността на оспорвания акт на Общността. В действителност, подобно тълкуване изисква във всеки отделен случай съдията на Общността да разглежда и да тълкува националното процесуално право, което надвишава неговите правомощия по извършване на съдебен контрол на актове на Общността.

44. На последно място, трябва да се прибави, че според системата за съдебен контрол на законосъобразността, установена от Договора, физическо или юридическо лице може да предяви иск за оспорване на регламент, само ако то е засегнато както пряко, така и лично. Независимо че това последно условие трябва да се тълкува в светлината на принципа за ефективна съдебна защита при отчитане на различните обстоятелства, които могат да разграничат жалбоподателя лично (вж. например Решение от 2 февруари 1988 г. по съединени дела Van der Kooy/Комисия 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, точка 14; и упоменатите по-горе Решение по дело Extramet Industrie/Съвет, точка 13, и Решение по дело Codorniu/Съвета, точка 19), подобно тълкуване не може да има за последица игнориране на въпросното изискване, изрично предвидено в Договора, без съдията на Общността да превиши правомощията, предоставени от Договора.

45. Без съмнение е допустимо създаването на друга система за контрол на законосъобразността на актовете на Общността с общ обхват, различна от установената с първоначалния договор, принципните положения на който никога

не са променяни, задача на държавите-членки е обаче при необходимост да реформират съобразно член 48 ЕО актуалната действаща система.

46. С оглед на изложеното по-горе Съдът установява, че Първоинстанционният съд не е допуснал правна грешка, като е постановил, че исковата молба на жалбоподателя е недопустима, без да разглежда дали в настоящия случай съществува правно средство за защита пред национален съд, което позволява прегледа на законосъобразността на оспорвания регламент.

47. Следователно, жалбата трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

48. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Съветът е направил искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разноските.

49. По смисъла на член 69, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. В съответствие с тази разпоредба Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля жалбата.

2. Осъжда Unión de Pequeños Agricultores да заплати съдебните разноски.

3. Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати направените от нея съдебни разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 25 юли 2002 година.

Подписи